Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. marca 2017 *

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Články 101 a 102 ZFEÚ — Nariadenie (ES) č. 1/2003 — Článok 30 — Rozhodnutie Komisie, ktorým sa konštatuje protiprávny kartel na európskom trhu s peroxidom vodíka a perboritanom — Uverejnenie rozšírenej nedôvernej verzie tohto rozhodnutia — Zamietnutie žiadosti o dôverné zaobchádzanie s niektorými informáciami — Pôsobnosť vyšetrovateľa — Rozhodnutie 2011/695/EÚ — Článok 8 — Dôverné zaobchádzanie — Ochrana služobného tajomstva — Článok 339 ZFEÚ — Pojem ‚obchodné tajomstvá alebo iné dôverné informácie' — Informácie pochádzajúce zo žiadosti o zhovievavosť — Zamietnutie žiadosti o dôverné zaobchádzanie — Legitímna dôvera"

Vo veci C162/15 P

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 8. apríla 2015,

Evonik Degussa GmbH, so sídlom v Essene (Nemecko), v zastúpení: C. Steinle, C. von Köckritz a A. Richter, Rechtsanwälte,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: G. Meessen, M. Kellerbauer a F. van Schaik, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz a E. Regan (spravodajca), sudcovia E. Levits, J.C. Bonichot, A. Arabadžiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. apríla 2016,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 21. júla 2016,

vyhlásil tento

* ** Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Evonik Degussa GmbH sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 28. januára 2015, Evonik Degussa/Komisia (T341/12, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:51), ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu o zrušenie rozhodnutia Komisie C(2012) 3534 final z 24. mája 2012, ktorým sa zamieta žiadosť o dôverné zaobchádzanie podaná odvolateľkou (vec COMP/F/38.620 – Peroxid vodíka a perboritan) (ďalej len „sporné rozhodnutie“) podľa článku 8 rozhodnutia predsedu Európskej komisie 2011/695/EÚ z 13. októbra 2011 o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. EÚ L 275, 2011, s. 29).

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

2 Podľa článku 28 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) s názvom „Služobné tajomstvo“:

„1. Bez dopadu na články 12 a 15 sa informácie získané podľa článkov 17 až 22 použijú len na účel, na ktorý boli získané.

2. Bez dopadu na výmenu a využitie informácií podľa článkov 11, 12, 14, 15 a 27 Komisia a orgány hospodárskej súťaže členských štátov, ich úradníci, zamestnanci a ostatné osoby pracujúce pod dohľadom týchto orgánov, ako aj úradníci, civilní zamestnanci iných orgánov členských štátov nezverejnia informácie získané alebo medzi nimi vymenené podľa tohto nariadenia, ktoré podliehajú služobnému tajomstvu. Táto povinnosť sa vzťahuje aj na všetkých predstaviteľov a odborníkov členských štátov, ktorí sa zúčastňujú zasadaní poradného výboru podľa článku 14.“

3 Článok 30 uvedeného nariadenia, nazvaný „Uverejnenie rozhodnutí“, stanovuje:

„1. Komisia uverejní rozhodnutia, ktoré prijala podľa článkov 7 až 10, 23 a 24.

2. Uverejnenie obsahuje mená strán a obsah rozhodnutia, vrátane akýchkoľvek uložených pokút. Zohľadňuje oprávnený záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev.“

Rozhodnutie 2011/695

4 Podľa odôvodnenia 8 rozhodnutia 2011/695:

„Vyšetrovateľ by mal fungovať ako nezávislý arbiter, ktorý sa snaží riešiť otázky týkajúce sa účinného výkonu procesných práv dotknutých účastníkov… v prípade, že sa tieto ťažkosti nedokázali vyriešiť prostredníctvom predchádzajúcich kontaktov s útvarmi Komisie zodpovednými za vedenie konaní vo veci hospodárskej súťaži, ktoré musia rešpektovať tieto procesné práva.“

5 Odôvodnenie 9 tohto rozhodnutia uvádza, že „pôsobnosť vyšetrovateľa v konaniach vo veci hospodárskej súťaži by sa mala upraviť tak, aby bol zaistený účinný výkon procesných práv počas konania pred Komisiou podľa článk[ov] 101 a 102 [ZFEÚ], a najmä práva na vypočutie“.

6 Podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/695 sú právomoci a povinnosti vyšetrovateľov menovaných pre konania vo veci hospodárskej súťaže stanovené týmto rozhodnutím.

7 Článok 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia definuje úlohu vyšetrovateľa ako úlohu, ktorá spočíva v ochrane „účinn[ého] výkon[u] procesných práv počas celého konania pred Komisiou vo veci hospodárskej súťaže na vykonávanie článkov 101 a 102 [ZFEÚ]“.

8 Článok 8 tohto istého rozhodnutia, ktorý sa nachádza v jeho kapitole 4, nazvanej „Prístup k spisu, dôvernosť a obchodné tajomstvá“, stanovuje:

„1. V prípade, že Komisia má v úmysle zverejniť informácie, ktoré môžu predstavovať obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie akéhokoľvek podniku alebo osoby, títo sú písomne informovaní o takomto úmysle a jeho dôvodoch generálnym riaditeľstvom pre hospodársku súťaž. Určí sa lehota, v ktorej dotknutý podnik alebo osoba môžu predložiť akékoľvek písomné pripomienky.

2. V prípade, že daný podnik alebo osoba nesúhlasí so zverejnením informácií, môže vec postúpiť vyšetrovateľovi. Ak sa vyšetrovateľ domnieva, že informácie môžu byť zverejnené, pretože nepredstavujú obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie alebo preto, že existuje prevládajúci záujem na ich zverejnení, uvedie sa toto zistenie v odôvodnenom rozhodnutí, ktoré sa oznámi dotknutému podniku alebo osobe. V rozhodnutí sa uvedie termín, po ktorom sa príslušné informácie zverejnia. Tento termín nesmie byť stanovený skôr ako jeden týždeň odo dňa oznámenia.

3. Odseky 1 a 2 sa primerane uplatňujú na zverejnenie informácií formou uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

…“

Nariadenie (ES) č. 1049/2001

9 Článok 4 ods. 2, 3 a 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) stanovuje:

„2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva,

súdneho konania a právneho poradenstva,

účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

3. Prístup k dokumentu, ktorý orgán vypracoval pre vnútornú potrebu alebo ktorý orgán obdržal, vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol, bude odmietnutý v prípade, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

Prístup k dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v dotknutom orgáne, bude odmietnutý aj po prijatí rozhodnutia, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

7. Výnimky stanovené v odsekoch 1 až 3 sa vzťahujú iba na obdobie, v priebehu ktorého je ochrana odôvodnená na základe obsahu daného dokumentu. Výnimky môžu platiť najviac na obdobie 30 rokov. V prípade dokumentov, na ktoré sa vzťahujú výnimky týkajúce sa súkromia alebo obchodných záujmov, a v prípade citlivých dokumentov môžu výnimky, ak to je nevyhnutné, platiť aj na dlhšie obdobie.“

Oznámenie Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov z roku 2002

10 Bod 4 oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o zhovievavosti z roku 2002“) stanovuje:

„Komisia sa domnievala, že je v záujme [Únie] zabezpečiť priaznivé zaobchádzanie spoločnostiam, ktoré s ňou spolupracujú. Záujmy spotrebiteľov a občanov o zabezpečenie, aby sa odhalili a potrestali tajné kartely, prevažujú záujem o uloženie pokuty tým podnikom, ktoré umožnia Komisii odhaliť a potrestať takéto praktiky.“

11 Bod 6 tohto oznámenia uvádza:

„Komisia sa domnieva, že spolupráca podniku pri odhaľovaní existencie kartelu má skutočnú hodnotu. Rozhodujúci prínos pre začatie vyšetrovania alebo zistenie porušovania môže opodstatňovať poskytnutie oslobodenia od akejkoľvek pokuty danému podniku za predpokladu splnenia určitých ďalších požiadaviek.“

12 Podľa bodu 21 oznámenia o zhovievavosti z roku 2002:

„S cieľom oprávnenia podnik musí poskytnúť Komisii dôkaz o porušovaní, pre ktoré existuje podozrenie, ktorý predstavuje značnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý už má Komisia, a musí ukončiť svoje zapojenie sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr k dátumu, keď predkladá dôkaz.“

13 Bod 29 tohto oznámenia znie:

„Komisia si je vedomá, že toto oznámenie znamená legitímne vyhliadky, o ktoré sa môžu podniky opierať pri odhaľovaní existencie kartelu Komisii.“

14 Body 31 až 33 uvedeného oznámenia uvádzajú:

„31. V súlade s postupom Komisie sa skutočnosť, že podnik spolupracoval s Komisiou počas správneho postupu, uvedie v akomkoľvek rozhodnutí tak, aby sa vysvetlil dôvod pre oslobodenie od pokuty alebo zníženie pokuty. Skutočnosť, že je udelené oslobodenie alebo zníženie, pokiaľ ide o pokuty, nemôže chrániť podnik pred dôsledkami občianskeho práva, pokiaľ ide o jeho účasť na porušení článku [101 ZFEÚ].

32. Komisia sa domnieva, že bežné odhalenie [zverejnenie – *neoficiálny preklad*] dokladov získaných v súvislosti s týmto oznámením by podkopávalo ochranu účelu kontrol a vyšetrovaní v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia [č. 1049/2001].

33. Akékoľvek písomné vyhlásenie vykonané voči Komisii, pokiaľ ide o toto oznámenie, predstavuje súčasť spisu Komisie. Nesmie byť odhalené [zverejnené – *neoficiálny preklad*] alebo použité na iný účel, ako je uplatňovanie článku [101 ZFEÚ].“

Oznámenie Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch z roku 2006

15 Bod 40 oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch (Ú. v. EÚ C 298, 2006, s. 17, ďalej len „oznámenie o zhovievavosti z roku 2006“) stanovuje:

„Komisia zastáva názor, že za normálnych okolností by sa sprístupnením verejnosti dokumentácie a písomných alebo zaznamenaných vyhlásení prijatých v súvislosti [v súlade – *neoficiálny preklad*] s týmto oznámením porušili určité verejné, alebo súkromné záujmy, napríklad ochrana účelu inšpekcií a vyšetrovania, v zmysle článku 4 nariadenia [č. 1049/2001], dokonca aj po prijatí rozhodnutia.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

16 Okolnosti predchádzajúce sporu, ako vyplývajú z bodov 1 až 13 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť takto.

17 Dňa 3. mája 2006 Komisia Európskych spoločenstiev prijala rozhodnutie K (2006) 1766 v konečnom znení týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (vec COMP/F/38.620 – Peroxid vodíka a perboritan) (ďalej len „rozhodnutie PVP“), ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ L 353, 2006, s. 54).

18 V rozhodnutí PVP Komisia najmä konštatovala, že Degussa AG, neskôr Evonik Degussa GmbH, sa podieľala na porušení článku 81 ES na území Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) so šestnástimi ďalšími spoločnosťami pôsobiacimi v odvetví peroxidu vodíka a perboritanu. Keďže odvolateľka bola prvou spoločnosťou, ktorá v decembri 2002 nadviazala kontakt s Komisiou na základe oznámenia o zhovievavosti z roku 2002 a ktorá pri tejto príležitosti plne spolupracovala tým, že poskytla Komisii všetky informácie o porušení, ktoré mala k dispozícii, bolo jej priznané úplné oslobodenie od pokuty.

19 V roku 2007 bola na internetovej stránke generálneho riaditeľstva Komisie (DG) pre hospodársku súťaž uverejnená prvá nedôverná verzia rozhodnutia PVP.

20 Listom adresovaným odvolateľke 28. novembra 2011 ju Komisia informovala o svojom úmysle zverejniť novú, podrobnejšiu a nedôvernú verziu rozhodnutia PVP (ďalej len „rozšírená verzia rozhodnutia PVP“), ktorá preberala celý obsah uvedeného rozhodnutia s výnimkou dôverných informácií. Komisia pri tejto príležitosti odvolateľku vyzvala, aby v rozhodnutí PVP označila informácie, pre ktoré zamýšľa požadovať dôverné zaobchádzanie.

21 Odvolateľka sa domnievala, že táto rozšírená verzia rozhodnutia PVP obsahuje dôverné informácie alebo obchodné tajomstvá, a preto v liste z 23. decembra 2011 Komisiu informovala, že namieta proti zamýšľanému zverejneniu. Na podporu tejto námietky odvolateľka konkrétnejšie uviedla, že uvedená verzia obsahuje početné informácie, ktoré predložila Komisii na základe oznámenia o zhovievavosti z roku 2002, ako aj mená viacerých jej spolupracovníkov a údaje týkajúce sa jej obchodných vzťahov. Podľa odvolateľky by tak zamýšľané uverejnenie okrem iného porušilo zásady ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania a mohlo by narušiť účel vyšetrovania Komisie.

22 Listom z 15. marca 2012 Komisia informovala žalobkyňu, že súhlasí, aby boli z rozšírenej verzie rozhodnutia PVP, ktorá mala byť uverejnená, odstránené všetky informácie umožňujúce priamo alebo nepriamo identifikovať zdroj informácií, ktoré boli poskytnuté na základe oznámenia o zhovievavosti

z roku 2002, ako aj mená spolupracovníkov odvolateľky. Komisia však usúdila, že nie je dôvodné priznať dôverných charakter ďalším informáciám, pri ktorých odvolateľka požadovala takéto dôverné zaobchádzanie (ďalej len „sporné informácie“).

23 Odvolateľka využila možnosť stanovenú rozhodnutím 2011/695 a obrátila sa na vyšetrovateľa, aby on z rozšírenej verzie rozhodnutia PVP vyňal každú informáciu, ktorú poskytla na základe oznámenia o zhovievavosti z roku 2002.

24 V spornom rozhodnutí vyšetrovateľ v mene Komisie zamietol žiadosti o dôverné zaobchádzanie podané odvolateľkou.

25 V spornom rozhodnutí vyšetrovateľ v prvom rade zdôraznil obmedzenia svojej pôsobnosti, pričom vysvetlil, že táto pôsobnosť mu umožňuje iba preskúmať, či sa informácia má považovať za dôvernú, a nie napraviť údajné porušenie legitímnych očakávaní odvolateľky voči Komisii.

26 Okrem toho uviedol, že odvolateľka namietala proti uverejneniu novej rozšírenej verzie rozhodnutia PVP iba z dôvodu, že táto obsahovala informácie poskytnuté podľa oznámenia o zhovievavosti z roku 2002 a že uverejnenie týchto informácií tretím osobám by jej mohlo spôsobiť ujmu v prípade žalôb o náhradu škody podaných na vnútroštátnych súdoch. Podľa vyšetrovateľa pritom Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri rozhodovaní, či uverejní viac než len podstatný obsah svojich rozhodnutí. Navyše odkazy na dokumenty, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, samy osebe nepredstavujú obchodné tajomstvá či iné dôverné informácie.

27 Podľa vyšetrovateľa odvolateľka nepreukázala, že by jej uverejnenie informácií, ktoré poskytla Komisii, aby sa na ňu vzťahoval program zhovievavosti upravený oznámením o zhovievavosti z roku 2002, mohlo spôsobiť vážnu ujmu. Záujem podniku, ktorému Komisia uložila pokutu za porušenie práva hospodárskej súťaže, na tom, aby podrobnosti o protiprávnom konaní, ktorého sa dopustil, neboli sprístupnené verejnosti, si v každom prípade nezasluhuje osobitnú ochranu. Vyšetrovateľ v tomto ohľade pripomenul, že žaloby o náhradu škody sú súčasťou politiky Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže, a preto odvolateľka nemôže uplatňovať legitímny záujem na jej ochrane proti riziku, že bude čeliť takým žalobám z dôvodu jej účasti na karteli, ktorého sa týkalo rozhodnutie PVP.

28 Vyšetrovateľ sa takisto domnieval, že nie je príslušný odpovedať na tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého zverejnenie informácií, ktoré poskytla Komisii v rámci programu zhovievavosti, tretím osobám by ohrozilo uvedený program, keďže taká otázka ide nad rámec jeho pôsobnosti. V tejto súvislosti pripomenul, že podľa judikatúry iba Komisii prináleží posúdiť, v akom rozsahu má oboznámiť verejnosť so skutkovým a historickým kontextom, do ktorého spadá predmetné konanie, pokiaľ neobsahuje dôverné informácie.

29 Nakoniec vyšetrovateľ tvrdí, že vzhľadom na skutočnosť, že pôsobnosť, ktorá mu bola zverená podľa článku 8 rozhodnutia 2011/695, sa obmedzuje na posúdenie toho, do akej miery informácie patria do obchodného tajomstva alebo sa s nimi musí zaobchádzať dôverne z iného dôvodu, nie je príslušný vyjadriť sa k tvrdeniu odvolateľky, podľa ktorého by uverejnenie informácií, ktoré poskytla v rámci programu zhovievavosti, viedlo k neodôvodnenému odlišnému zaobchádzaniu v porovnaní s inými účastníkmi na porušení konštatovanom v rozhodnutí PVP.

Napadnutý rozsudok

30 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. augusta 2012 podala odvolateľka žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia.

31 Na podporu svojej žaloby odvolateľka uviedla päť žalobných dôvodov, ktoré sa zakladajú po prvé na porušení článku 8 ods. 2 a 3 rozhodnutia 2011/695, po druhé na nedostatku odôvodnenia sporného rozhodnutia, po tretie na porušení služobného tajomstva, ako aj dôverného charakteru informácií, ktoré má Komisia v úmysle zverejniť, po štvrté na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery, právnej istoty a rovnosti zaobchádzania a po piate na porušení zásady účelnosti zakotvenej v článku 28 nariadenia č. 1/2003, ako aj na porušení bodu 48 oznámenia Komisie o pravidlách prístupu k dokumentácii Komisie v prípadoch podľa článkov [101] a [102 ZFEÚ], článkov 53, 54 a 57 Zmluvy o EHP a nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 (Ú. v. EÚ C 325, 2005, s. 7).

32 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol túto žalobu ako nedôvodnú.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

33 Odvolateľka svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

zrušil napadnutý rozsudok,

zrušil sporné rozhodnutie a

uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

34 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie v celom rozsahu a uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

35 Odvolateľka na podporu svojho odvolania uvádza tri odvolacie dôvody, pričom prvý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 8 ods. 2 a 3 rozhodnutia 2011/695, druhý na porušení článku 339 ZFEÚ, článku 30 nariadenia č. 1/2003, článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDĽP“), ako aj článku 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a tretí na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 8 ods. 2 a 3 rozhodnutia 2011/695

36 Prvý odvolací dôvod sa v podstate rozdeľuje na dve časti, ktoré sa zakladajú jednak na tvrdení, že Všeobecný súd nesprávne posúdil právomoc vyšetrovateľa rozhodovať o zverejňovaní informácií, ktorá mu je priznaná na základe článku 8 ods. 2 a 3 rozhodnutia 2011/695, a jednak na tvrdení, že Všeobecný súd zamietol výhradu odvolateľky založenú na skreslení skutkových okolností a sporného rozhodnutia.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

37 Odvolateľka prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Všeobecnému súdu vytýka, že sa v bodoch 42 až 44 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho posúdenia, keď rozhodol, že vyšetrovateľ nemal právomoc na preskúmanie jej tvrdení, podľa ktorých je uverejnenie rozšírenej verzie rozhodnutia PVP v rozpore so zásadami ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania.

38 Komisia navrhuje, aby bola prvá časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnutá, pričom tvrdí, že vyšetrovateľ nemal právomoc na preskúmanie takýchto tvrdení, pretože uvedené zásady osobitne nesledujú cieľ spočívajúci v ochrane dôverného charakteru informácií alebo dokumentov.

Posúdenie Súdnym dvorom

39 Právomoci a povinnosti vyšetrovateľa menovaného pre konania vo veciach hospodárskej súťaže sú podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/695 stanovené týmto rozhodnutím.

40 Podľa článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia, ako ho vysvetľuje odôvodnenie 9 tohto istého rozhodnutia, treba pôsobnosť vyšetrovateľa v konaniach vo veci hospodárskej súťaži upraviť tak, aby bol zaistený účinný výkon procesných práv počas konania pred Komisiou podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ, a najmä práva na vypočutie.

41 V tejto súvislosti z článku 8 ods. 1 rozhodnutia 2011/695 vyplýva, že ak má Komisia v úmysle zverejniť informácie, ktoré môžu predstavovať obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie akéhokoľvek podniku alebo osoby, títo sú písomne informovaní o takomto úmysle a určí sa lehota, v ktorej daný podnik alebo osoba môžu predložiť prípadné písomné pripomienky.

42 Ak sa dotknutá osoba domnieva, že ide o informácie, ktoré môžu predstavovať obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie, tak v súlade s článkom 8 ods. 2 tohto rozhodnutia môže namietať proti ich zverejneniu tak, že sa obráti na vyšetrovateľa. Ak sa vyšetrovateľ domnieva, že predmetná informácia môže byť zverejnená buď preto, že nepredstavuje obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie, alebo preto, že existuje prevládajúci záujem na ich zverejnení, prijme odôvodnené rozhodnutie, pričom spresní lehotu, po ktorej uplynutí sa informácia zverejní, ktorá nesmie byť kratšia, než jeden týždeň odo dňa oznámenia.

43 Článok 8 ods. 3 uvedeného rozhodnutia napokon stanovuje, že tieto ustanovenia sa primerane uplatňujú na zverejnenie informácií formou uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

44 Cieľom článku 8 tohto istého rozhodnutia, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 41 napadnutého rozsudku, je teda z procesného hľadiska zabezpečiť ochranu, ktorú právo Únie poskytuje informáciám, o ktorých sa Komisia dozvedela v rámci konaní podľa pravidiel hospodárskej súťaže, teraz upravených v článku 28 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.

45 Konkrétne článok 8 ods. 2 rozhodnutia 2011/695 má za cieľ spresniť dôvody, na základe ktorých môže vyšetrovateľ dospieť k záveru, že informácie, v prípade ktorých dotknutá osoba žiada o dôverné zaobchádzanie, môžu byť zverejnené. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že uvedený vyšetrovateľ môže usúdiť, že informácia môže byť zverejnená, ak skutočne nepredstavuje obchodné tajomstvo alebo inú dôvernú informáciu, alebo že existuje prevládajúci záujem na jej zverejnení.

46 Hoci uvedené ustanovenie spresňuje dôvody, ktoré umožňujú vyšetrovateľovi dospieť k záveru, že sa domnieva, že určitá informácia môže byť zverejnená, toto isté ustanovenie neobmedzuje dôvody vyplývajúce z pravidiel alebo zásad práva Únie, ktorých sa môže dotknutá osoba dovolávať, ak namieta proti zamýšľanému zverejneniu.

47 V prejednávanej veci odvolateľka pred Všeobecným súdom v podstate tvrdila, že rešpektovanie zásad ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania predstavuje legitímny dôvod, ktorý by mohol odôvodňovať, že na sporné informácie sa vzťahuje ochrana práva Únie proti zverejneniu a že vyšetrovateľ sa tým, že opomenul rozhodnúť o námietkach založených na týchto zásadách, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

48 V tejto súvislosti Všeobecný súd najprv v bode 33 napadnutého rozsudku konštatoval, že ak vyšetrovateľ prijme rozhodnutie podľa článku 8 rozhodnutia 2011/695, je povinný skúmať nielen to, či verzia rozhodnutia ukladajúceho sankciu za porušenie článku 101 ZFEÚ, ktorú má preskúmať, obsahuje obchodné tajomstvá alebo iné dôverné informácie, na ktoré sa vzťahuje podobná ochrana, ale musí tiež overiť, či táto verzia obsahuje iné informácie, ktoré nemôžu byť sprístupnené verejnosti buď z dôvodu pravidiel práva Únie, ktoré ich osobitným spôsobom chránia, alebo preto, lebo patria medzi informácie, ktoré svojou povahou podliehajú služobnému tajomstvu.

49 Všeobecný súd ďalej v bodoch 42 a 43 napadnutého rozsudku v podstate konštatoval, že zásady dodržiavania legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania, ktoré uviedla odvolateľka pred vyšetrovateľom, nepredstavujú pravidlá, ktoré majú osobitným spôsobom chrániť proti sprístupneniu verejnosti informácie, ako sú informácie, ktoré odvolateľka poskytla Komisii, s cieľom dosiahnuť z jej strany zhovievavosť, a preto sa na tieto zásady ako také nevzťahuje ochrana, ktorú právo Únie poskytuje informáciám, o ktorých sa Komisia dozvedela v rámci konaní podľa článku 101 ZFEÚ.

50 Všeobecný súd preto v bode 43 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tieto zásady idú nad rámec úloh, ktoré vyšetrovateľovi zveruje článok 8 rozhodnutia 2011/695.

51 Ako bolo pripomenuté v bode 44 tohto rozsudku, cieľom článku 8 rozhodnutia 2011/695 je z procesného hľadiska zabezpečiť ochranu informácií, ktorú poskytuje právo Únie informáciám, o ktorých sa Komisia dozvedela v rámci konaní podľa pravidiel hospodárskej súťaže. Táto ochrana sa musí chápať tak, že zohľadňuje akýkoľvek dôvod, ktorý by mohol odôvodňovať ochranu dôverného charakteru predmetných informácií.

52 Tento výklad po prvé potvrdzuje prvá veta článku 8 ods. 2 rozhodnutia 2011/695, ktorá bez akéhokoľvek ďalšieho obmedzenia stanovuje, že ak daný podnik alebo osoba nesúhlasí so zverejnením informácie, môže vec postúpiť vyšetrovateľovi.

53 Po druhé bolo by v rozpore s cieľom pôsobnosti vyšetrovateľa, ako je definovaný v článku 1 ods. 2 rozhodnutia 2011/695, ako aj v odôvodnení 9 tohto rozhodnutia, zabezpečiť účinný výkon procesných práv, ak by sa tento vyšetrovateľ mohol vyjadriť len k časti dôvodov, na základe ktorých by bolo možné namietať proti zverejneniu predmetnej informácie.

54 Rozsah článku 8 ods. 2 rozhodnutia 2011/695 by bol značne zúžený, ak by sa toto ustanovenie malo vykladať tak, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 42 napadnutého rozsudku, že umožňuje vyšetrovateľovi zohľadniť len pravidlá, ktoré sa osobitne vzťahujú na ochranu informácií proti ich sprístupneniu verejnosti, ako sú pravidlá obsiahnuté v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102) alebo v nariadení č. 1049/2001.

55 Z toho vyplýva, že dôvody, na základe ktorých možno obmedziť zverejnenie informácií, ako sú tie, ktoré poskytla odvolateľka Komisii s cieľom dosiahnuť z jej strany zhovievavosť, sa neobmedzujú len na tie dôvody, ktoré sa zakladajú na pravidlách, ktorých cieľom je osobitná ochrana týchto informácií proti sprístupneniu verejnosti, a že vyšetrovateľ musí teda preskúmať každú námietku založenú na ktoromkoľvek dôvode vyplývajúcom z pravidiel alebo zásad práva Únie, na ktoré poukáže dotknutá osoba, keď sa dožaduje ochrany dôverného charakteru predmetných informácií.

56 Všeobecný súd sa preto v bode 44 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že vyšetrovateľ v prejednávanej veci správne z právneho hľadiska neuplatnil svoju právomoc odpovedať na námietky proti zamýšľanému zverejneniu, ktoré vzniesla odvolateľka, pričom sa opierala o dodržiavanie zásad ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania.

57 Prvej časti prvého odvolacieho dôvodu sa preto musí vyhovieť, pričom nie je potrebné preskúmať jeho druhú časť.

O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 339 ZFEÚ, článku 30 nariadenia č. 1/2003, článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, článku 8 EDĽP, ako aj článku 7 Charty

58 Odvolateľka štyrmi časťami druhého odvolacieho dôvodu Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že sporné informácie nie sú ani dôverné, ani sa na ne nevzťahuje ochrana proti prípadnému zverejneniu na základe iných dôvodov, než je ich dôverný charakter.

O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

59 Prvou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 84 až 86 a 162 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že sporné informácie stratili svoj dôverný charakter len preto, že sú staršie ako päť rokov. Podľa odvolateľky tieto informácie sú a zostanú základnými prvkami jej obchodného postavenia, ak by, ako navyše uviedol aj Všeobecný súd, jej ich zverejnenie mohlo spôsobiť vážnu ujmu.

60 Judikatúru citovanú Všeobecným súdom v bode 84 napadnutého rozsudku, o ktorú sa tento súd opieral, aby podporil toto konštatovanie, nemožno použiť v tejto veci, pretože táto judikatúra sa netýka zverejnenia informácií poskytnutých žiadateľmi o zhovievavosť na internete, ale zverejnenia tajných alebo dôverných informácií týkajúcich sa iných účastníkov konania v rámci konaní prebiehajúcich na súdoch Únie.

61 Navyše z článku 4 ods. 7 nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že hospodárske záujmy môžu zabrániť zverejneniu informácií aj po 30 rokoch.

62 Napokon pripustiť domnienku, že informácie poskytnuté žiadateľmi o zhovievavosť po uplynutí piatich rokov strácajú dôverných charakter, by mohlo ohroziť ochranu vyhlásení urobených týmito žiadateľmi, pretože konania Komisie v oblasti kartelov vo všeobecnosti trvajú viac ako päť rokov.

63 Komisia navrhuje, aby prvá časť druhého odvolacieho dôvodu bola zamietnutá.

Posúdenie Súdnym dvorom

64 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie, ktorým odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že na zverejnenie informácií, ktoré boli poskytnuté s cieľom získať zhovievavosť, uplatnil pravidlo, ktoré v tomto kontexte nemožno použiť, treba uviesť, že informácie, ktoré boli tajné alebo dôverné, ale sú staršie ako päť rokov alebo viac, treba z dôvodu uplynutia času v zásade považovať za zastarané, ktoré z tohto dôvodu stratili svoj tajný či dôverný charakter, s výnimkou toho, ak by strana, ktorá sa odvoláva na tento charakter, výnimočne preukázala, že tieto informácie napriek ich veku stále predstavujú podstatné prvky jej obchodného postavenia alebo tretej osoby. Tieto úvahy, ktoré vedú k vyvrátiteľnej domnienke, sú platné tak v prípade žiadostí o dôverné zaobchádzanie voči vedľajším účastníkom konania v rámci žaloby podanej na súdoch Únie, ako aj v prípade žiadostí o dôverné zaobchádzanie, pokiaľ ide o zverejnenie rozhodnutia Komisiou, ktorým sa konštatuje porušenie práva hospodárskej súťaže.

65 V prejednávanej veci po tom, čo sa Všeobecný súd v bode 84 napadnutého rozsudku vyjadril k tomuto pravidlu, v bode 85 toho istého rozsudku uviedol, že zatiaľ čo všetky sporné informácie boli staršie ako päť rokov a že väčšina z nich bola staršia aj viac ako desať rokov, odvolateľka neuviedla nijakú špecifickú argumentáciu, aby preukázala, že aj napriek ich veku uvedené informácie stále predstavujú podstatné prvky jej obchodného postavenia alebo tretej osoby. Odvolateľka len uviedla, že veľká časť pasáží rozšírenej verzie rozhodnutia PVP, pričom opísala hlavné prvky porušenia, obsahuje informácie týkajúce sa jej obchodných vzťahov a jej cenovej politiky.

66 Napokon Všeobecný súd v bode 86 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že aj za predpokladu, že by niektoré sporné informácie mohli v určitom období predstavovať obchodné tajomstvo, mali by sa v každom prípade považovať za zastarané. Navyše odvolateľka nepreukázala, čo by ešte odôvodňovalo, aby im bola výnimočne priznaná ochrana, ktorú z tohto dôvodu poskytuje článok 30 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.

67 Z toho vyplýva, že odôvodnenie Všeobecného súdu v bodoch 84 až 86 napadnutého rozsudku nie je poznačené nijakým nesprávnym právnym posúdením.

68 Po druhé treba konštatovať, že odvolateľka v rámci tejto prvej časti druhého odvolacieho dôvodu poukazuje na nezrovnalosti medzi posúdením v bode 85 napadnutého rozsudku nedôverného charakteru dotknutých informácií z dôvodu ich veku a posúdením v bode 105 uvedeného rozsudku, podľa ktorého zverejnenie týchto informácií by jej mohlo spôsobiť vážnu ujmu.

69 V tejto súvislosti treba však uviesť, že toto tvrdenie spočíva na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku. Všeobecný súd v bode 85 tohto rozsudku totiž len dospel ku konštatovaniu o zastaranej povahe sporných informácií, pre ktorú musí byť žiadosť odvolateľky o ochranu týchto informácií, lebo ide o obchodné tajomstvo alebo obchodnú informáciu dôverného charakteru, zamietnutá, zatiaľ čo tvrdenie Všeobecného súdu v bode 105 uvedeného rozsudku, podľa ktorého by zverejnenie sporných informácií svojou povahou spôsobilo odvolateľke vážnu ujmu, spadá do preskúmania druhej z troch podmienok, ktorým podlieha ochrana dôverného charakteru informácií, ktoré boli v prejednávanej veci poskytnuté Komisii na základe programu zhovievavosti.

70 Po tretie argumentácia odvolateľky, podľa ktorej Všeobecný súd údajne pripustil všeobecnú domnienku o strate dôverného charakteru informácií poskytnutých žiadateľmi o zhovievavosť po uplynutí piatich rokov, pričom ide o domnienku, ktorá by mohla oslabiť ochranu vyhlásení poskytnutých v rámci programu zhovievavosti, tiež vyplýva z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku. Ako uviedol generálny advokát v bodoch 136 až 139 svojich návrhov, takáto argumentácia je v rozpore so skutočnosťou, že Všeobecný súd v bodoch 84 až 86 napadnutého rozsudku uplatnil túto domnienku len preto, aby mohol zamietnuť tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého zamýšľané zverejnenie obsahuje citlivé obchodné informácie, a že uplatnenie uvedenej domnienky preto nebolo na ujmu tomu, aby Všeobecný súd v bodoch 88 až 122 napadnutého rozsudku preskúmal inú výhradu žalobkyne založenú na skutočnosti, že sporné informácie pochádzajú z vyhlásenia o zhovievavosti. Táto argumentácia sa preto musí tiež zamietnuť ako nedôvodná.

71 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa prvá časť druhého odvolacieho dôvodu musí zamietnuť.

O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

72 Druhou časťou druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka po prvé tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku nesprávne posúdil rozsah nariadenia č. 1049/2001 a súvisiacu judikatúru. Všeobecná domnienka spočívajúca v ohrození cieľa vyšetrovania Komisie a obchodných záujmov účastníkov konania v oblasti kartelov, akou je domnienka, ktorú Súdny dvor vyvodil v rozsudku

z 27. februára 2014, Komisia/EnBW (C365/12 P, EU:C:2014:112), by sa mala uplatniť aj na zverejnenie pasáží, ktoré boli v nedôvernej verzii rozhodnutí Komisie prebraté z vyhlásení žiadateľov o zhovievavosť.

73 Po druhé odvolateľka tvrdí, že konštatovania uvedené v bodoch 93 a 117 napadnutého rozsudku vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia, pretože Všeobecný súd v týchto rozlišoval medzi zverejnením dokumentov, ktoré poskytli žiadatelia o zhovievavosť, ktoré je zo zásady protiprávne, a zverejnením informácií vyplývajúcich z týchto dokumentov, akými sú výňatky z vyhlásení týchto žiadateľov, ktoré je v súlade s právom.

74 Po tretie odvolateľka tvrdí, že zverejnenie sporných informácií je v rozpore so zárukami, ktoré Komisia dala jednak v bode 32 oznámenia o zhovievavosti z roku 2002, a jednak v bode 40 oznámenia o zhovievavosti z roku 2006.

75 Po štvrté odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bode 119 napadnutého rozsudku, ona sama ako žiadateľka o zhovievavosť odôvodňuje vlastný a osobitný záujem na zachovaní efektívnosti programu zhovievavosti.

76 Komisia navrhuje, aby druhá časť druhého odvolacieho dôvodu bola zamietnutá.

Posúdenie Súdnym dvorom

77 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého pravidlá, ktoré vyplývajú z judikatúry a ktoré obmedzujú podmienky, na základe ktorých môže Komisia podľa nariadenia č. 1049/2001 sprístupniť tretím osobám dokumenty obsiahnuté v administratívnom spise týkajúceho sa konania podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ, treba najprv zdôrazniť, že nariadenie č. 1049/2001 sa neuplatňuje na okolnosti tejto veci, ktorá sa týka zverejnenia informácií v rozhodnutí Komisie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ. Otázkou teda je, či napriek skutočnosti, že sa na prejednávanú vec neuplatňuje toto nariadenie, sa má na zverejnenie rozhodnutí o porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ prebrať judikatúra, ktorá bola prijatá na základe uvedeného nariadenia, ktorou Súdny dvor pripustil existenciu všeobecnej domnienky, ktorá svojou povahou odôvodňuje odmietnutie zverejnenia dokumentov nachádzajúcich sa v spise týkajúceho sa uplatnenia článku 101 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Komisia/EnBW, C365/12 P, EU:C:2014:112, body 92 a 93).

78 V tejto súvislosti treba uviesť, že zverejnenie nedôvernej verzie rozhodnutia, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ, je stanovené v článku 30 nariadenia č. 1/2003. Toto ustanovenie odpovedá teda na úvahy týkajúce sa efektívnosti uplatnenia práva hospodárskej súťaže Únie, ak toto zverejnenie umožňuje poskytnúť obetiam porušení článku 101 ZFEÚ najmä podporu pri príprave žalôb proti autorom týchto porušení. Tieto jednotlivé záujmy však musia byť v rovnováhe s ochranou práv, ktoré právo Únie priznáva najmä dotknutým podnikom, ako je právo na ochranu služobného alebo obchodného tajomstva, alebo dotknutým jednotlivcom, ako je napríklad právo na ochranu osobných údajov.

79 Vzhľadom na tieto rozdiely medzi mechanizmom prístupu tretích strán k spisu Komisie a mechanizmom týkajúcim sa zverejnenia rozhodnutí v oblasti porušení, nemožno judikatúru vyplývajúcu z výkladu nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa odvoláva odvolateľka, prebrať v kontexte zverejnenia rozhodnutí o porušeniach.

80 Po druhé odvolateľka tvrdí, že zverejnenie sporných informácií zahŕňa zverejnenie informácií vyplývajúcich z vyhlásení žiadateľa o zhovievavosť. Podľa odvolateľky toto zverejnenie predstavuje zverejnenie „doslovných citácií“ a „výňatkov“ prevzatých z uvedených vyhlásení, čo nemožno povoliť.

81 V tejto súvislosti je nesporné, ako uviedol aj Všeobecný súd v bodoch 5 a 6 napadnutého rozsudku, že odvolateľka predložila Komisii v rámci programu zhovievavosti viacero informácií s úmyslom, aby jej bolo udelené úplné oslobodenie od pokuty. Listom z 15. marca 2012 Komisia súhlasila, aby boli z podrobnej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP, ktorú zamýšľa zverejniť, odstránené všetky informácie umožňujúce priamo alebo nepriamo identifikovať zdroj informácií, ktoré boli oznámené na základe oznámenia o zhovievavosti z roku 2002, ako aj mená spolupracovníkov odvolateľky.

82 Odvolateľka pred Všeobecným súdom tvrdila, ako vyplýva z bodu 88 napadnutého rozsudku, že so spornými informáciami by sa malo zaobchádzať dôverne už len z dôvodu, že ich Komisii poskytla dobrovoľne s úmyslom, aby sa na ňu vzťahoval program zhovievavosti.

83 V odpovedi na toto tvrdenie Všeobecný súd v bode 93 napadnutého rozsudku najmä rozhodol, že ak by malo dôjsť k uverejneniu informácií týkajúcich sa hlavných skutočností porušenia, ktoré sa nenachádzajú v nedôvernej verzii rozhodnutia PVP uverejnenej v roku 2007, nestalo by sa, že by boli tretím osobám oznámené žiadosti o zhovievavosť, ktoré podala žalobkyňa Komisii, ani zápisnice, v ktorých sú zaznamenané ústne vyhlásenia žalobkyne v rámci programu zhovievavosti, či dokumenty, ktoré dobrovoľne predložila Komisii počas vyšetrovania.

84 V bode 139 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že Komisia rozhodla odstrániť z rozšírenej verzie rozhodnutia PVP všetky informácie umožňujúce priamo alebo nepriamo identifikovať zdroj informácií, ktoré jej poskytla žalobkyňa, aby sa na ňu vzťahoval program zhovievavosti.

85 Z týchto jednotlivých pasáži napadnutého rozsudku vyplýva, že argumentácia, ktorú odvolateľka rozvinula pred Všeobecným súdom v súvislosti s dôverným charakterom sporných informácií, sa vo všeobecnosti vzťahovala na všetky tieto informácie z dôvodu, že tieto informácie boli Komisii poskytnuté dobrovoľne v rámci programu zhovievavosti. Z týchto istých pasáží vyplýva, že Všeobecný súd nikdy nerozhodol, že Komisia bola oprávnená zverejnením rozšírenej verzie rozhodnutia PVP zverejniť doslovné citácie vyňaté z vyhlásení odvolateľky, ktoré urobila s cieľom dosiahnuť zhovievavosť.

86 Za týchto podmienok sa argumentácia odvolateľky, ktorú uviedla v rámci tejto druhej časti druhého odvolacieho dôvodu, podľa ktorej Všeobecný súd údajne pripustil, že Komisia zverejní rozšírenú verziu rozhodnutia PVP obsahujúcu doslovné citácie jej vyhlásenia urobeného s cieľom dosiahnuť zhovievavosť zo strany Komisie, zakladá na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku a musí byť zamietnutá.

87 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zverejnenie častí informácií vyplývajúcich z dokumentov, ktoré predložil Komisii podnik na podporu vyhlásenia, ktoré tento podnik urobil s cieľom dosiahnuť zhovievavosť, vo forme doslovných citácií, je odlišné od zverejnenia doslovných citácií tohto samotného vyhlásenia. Zatiaľ čo prvý prípad zverejnenia sa musí povoliť v súlade s náležitou ochranou najmä obchodného tajomstva, služobného tajomstva alebo iných dôverných informácií, druhý prípad zverejnenia nie je v žiadnom prípade povolený.

88 Po tretie odvolateľka tvrdí, že Komisia nie je oprávnená zverejniť sporné informácie, ktoré pochádzajú z vyhlásení, ktoré urobila s cieľom dosiahnuť zhovievavosť, lebo takéto zverejnenie by bolo v rozpore so zárukami, ktoré Komisia dala vo svojich oznámeniach o zhovievavosti z rokov 2002 a 2006, a ohrozovalo by efektívnosť programu zhovievavosti.

89 V tejto súvislosti z bodov 3 až 7 oznámenia o zhovievavosti z roku 2002 platnom v čase, keď odvolateľka podala žiadosť o zhovievavosť, vyplýva, že toto oznámenie má za cieľ len stanoviť podmienky, na základe ktorých môže určitý podnik dosiahnuť buď oslobodenie od pokuty, alebo jej zníženie.

90 Bod 4 tohto oznámenia teda uvádza, že je v záujme Únie zabezpečiť priaznivé zaobchádzanie spoločnostiam, ktoré s ňou spolupracujú. Okrem toho bod 6 uvedeného oznámenia spresňuje, že rozhodujúci prínos pre začatie vyšetrovania môže opodstatňovať poskytnutie oslobodenia od akejkoľvek pokuty podniku, ktorý žiada o oslobodenie.

91 Navyše pravidlá uvedené v bodoch 8 až 27 oznámenia o zhovievavosti z roku 2002 sa týkajú výlučne uloženia pokút a stanovenia ich výšky.

92 Tento výklad výslovne potvrdzuje názov tohto oznámenia, ako aj jeho bod 31, podľa ktorého skutočnosť, že podnik získal oslobodenie od pokuty alebo jej zníženie, neznamená, že tento podnik je chránený pred dôsledkami svojej účasti na porušovaní článku 101 ZFEÚ v občianskoprávnom konaní.

93 Čo sa týka zaobchádzania s informáciami poskytnutými podnikom, ktorý sa podieľal na programe zhovievavosti, Komisiou, je pravda, že Komisia v bode 29 uvedeného oznámenia pripúšťa, že si je vedomá, že toto isté oznámenie znamená legitímne očakávania, o ktoré sa môžu podniky opierať pri odhaľovaní existencie kartelu.

94 V tejto súvislosti oznámenie o zhovievavosti z roku 2002 po prvé v bode 32 stanovuje, že bežné odhalenie dokladov získaných v súvislosti s týmto oznámením by podkopávalo ochranu účelu kontrol a vyšetrovaní v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, a po druhé v bode 33, že písomné vyhlásenie vykonané voči Komisii, pokiaľ ide o toto oznámenie, predstavuje súčasť jej spisu a nesmie byť odhalené alebo použité na iný účel, ako je uplatňovanie článku 101 ZFEÚ.

95 Komisia teda v záujme ochrany vyhlásení urobených s cieľom dosiahnuť zhovievavosť, prijatím oznámenia o zhovievavosti z roku 2002 zaviedla pravidlá týkajúce sa písomných vyhlásení, ktoré dostane v súlade s týmto oznámením a ktorých zverejnenie Komisia vo všeobecnosti považuje za narušenie ochrany účelu inšpekcií a vyšetrovania v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, ako je uvedené v bodoch 32 a 33 uvedeného oznámenia.

96 Uvedené pravidlá však nemajú za cieľ ani za následok zakázať Komisii zverejniť informácie týkajúce sa hlavných skutočností porušenia článku 101 ZFEÚ, ktoré jej boli predložené v rámci programu zhovievavosti a na ktoré sa nevzťahuje ochrana proti sprístupneniu tretej osobe.

97 Jedinou ochranou, ktorej sa môže dovolávať podnik, ktorý spolupracoval s Komisiou v rámci konania podľa článku 101 ZFEÚ, je preto ochrana týkajúca sa jednak oslobodenia od pokuty a jej zníženia za poskytnutie dôkazov Komisii o uvádzanom porušení, ktoré predstavujú značnú pridanú hodnotu v porovnaní s dôkazmi, ktoré má už Komisia k dispozícii, a jednak nezverejnenia dokumentov a písomných vyhlásení Komisiou, ktoré Komisia získala v súlade s oznámením o zhovievavosti z roku 2002.

98 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, zverejnenie, akým je zamýšľané zverejnenie, urobené podľa článku 30 nariadenia č. 1/2003 v súlade so služobným tajomstvom, teda nie je v rozpore s ochranou, ktorej sa môže dovolávať odvolateľka na základe oznámenia o zhovievavosti z roku 2002, pretože, ako bolo konštatované v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, táto ochrana sa môže vzťahovať len na určenie pokuty a zaobchádzanie s dokumentmi a vyhláseniami, ktoré sú osobitne upravené v tomto oznámení.

99 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa v bodoch 93 a 117 napadnutého rozsudku nedopustil nijakého nesprávneho posúdenia, keď analyzoval zaobchádzanie vyhradené informáciám, ktoré odvolateľka poskytla Komisii v rámci programu zhovievavosti. Argumentácia odvolateľky, ktorú uvádza v tejto súvislosti, sa musí teda zamietnuť.

100 Napokon po štvrté ani argumentácia odvolateľky, podľa ktorej táto argumentácia odôvodňuje vlastný a osobitný záujem na ochrane efektívnosti programu zhovievavosti, nemôže spochybniť predchádzajúce úvahy.

101 V tejto súvislosti totiž stačí konštatovať, ako správne rozhodol aj Všeobecný súd v bode 119 napadnutého rozsudku, že ochrana efektívnosti programu zhovievavosti nepredstavuje vlastný a osobitný záujem odvolateľky.

102 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa musí druhá časť druhého odvolacieho dôvodu zamietnuť.

O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

103 Treťou časťou tohto druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka subsidiárne tvrdí, že na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 107 až 111 napadnutého rozsudku, na sporné informácie by sa mala vzťahovať ochrana proti zamýšľanému zverejneniu, pretože podmienky stanovené rozsudkom Všeobecného súdu z 30. mája 2006 Bank Austria Creditanstalt/Komisia (T198/03, EU:T:2006:136), sú splnené. Všeobecný súd mal preto konštatovať, že jej záujmy majú byť chránené.

104 Podľa odvolateľky jej záujem nespočíva v tom, aby sa vyhla uloženiu povinnosti nahradiť škodu, alebo vo zverejnení konštatovaní Komisie o priebehu dotknutého porušenia, ale odradiť Komisiu od úplného zúženia ochrany stanovenej v oznámeniach o zhovievavosti z rokov 2002 a 2006, ktorá je vyhradená vyhláseniam urobeným len na účely programu zhovievavosti, vo viere, že ich dôverný charakter bude zachovaný.

105 Navyše na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd v bode 149 napadnutého rozsudku, zamýšľané zverejnenie by zjavne znevýhodňovalo odvolateľku v porovnaní s ostatnými účastníkmi kartelu, ktorí nespolupracovali s Komisiou na základe programu zhovievavosti. Ak príslušné pasáže rozhodnutia PVP nepredstavujú konštatovania Komisie, ale len doslovnú kópiu vyhlásení žiadateľov o zhovievavosť, zverejnenie týchto pasáží by malo oveľa viac vplyv na žiadateľov o zhovievavosť, než na účastníkov kartelu, ktorí nespolupracovali s Komisiou. Všeobecný súd teda v bode 164 napadnutého rozsudku porušil zásadu rovnosti zaobchádzania.

106 Komisia navrhuje, aby tretia časť druhého odvolacieho dôvodu bola zamietnutá.

Posúdenie Súdnym dvorom

107 Treba najprv konštatovať, že odvolateľka nespochybňuje úvahy vyjadrené Všeobecným súdom v bode 94 napadnutého rozsudku, podľa ktorých na to, aby informácie, o aké ide v spore, spadali pod ochranu služobného tajomstva a aby sa z tohto dôvodu na ne vzťahovala ochrana, musia byť súčasne splnené tri podmienky.

108 Odvolateľka v tejto časti však spochybňuje uplatnenie poslednej z týchto podmienok na prejednávanú vec Všeobecným súdom, a teda konštatovanie uvedené v bode 110 napadnutého rozsudku, že jej záujmy si nezasluhujú ochranu.

109 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené aj bodoch 82 a 85 tohto rozsudku, argumentácia, ktorú odvolateľka rozvinula pred Všeobecným súdom s tvrdením, že jej záujem na nezverejnení sporných informácií si zasluhuje ochranu, sa týkala všetkých informácií z dôvodu, že tieto informácie boli poskytnuté Komisii

v rámci programu zhovievavosti. Táto argumentácia sa nijako nezameriavala na prípadné doslovné citácie, ktoré boli priamo vyňaté z jej vyhlásení urobených s cieľom dosiahnuť zhovievavosť zo strany Komisie.

110 Za týchto podmienok posúdenie vykonané Všeobecným súdom v bodoch 107 až 111 napadnutého rozsudku, osobitne v jeho bode 110, pokiaľ ide o neexistenciu záujmu v návrhu odvolateľky, ktorý si zasluhuje ochranu v súvislosti s informáciami, ktoré odvolateľka poskytla Komisii, sa musí nevyhnutne chápať tak, že sa netýka takýchto citácií a že sa vzťahuje len na informácie vyplývajúce z dokumentov, ktoré odvolateľka predložila na podporu svojej žiadosti o zhovievavosť, ktoré poskytujú podrobnosti o hlavných skutočnostiach porušenia a účasti odvolateľky na tomto porušení.

111 Tento výklad posúdenia Všeobecného súdu potvrdzuje bod 107 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd zdôraznil, že záujem podniku, ktorému bola uložená pokuta, na tom, aby neboli „podrobnosti o protiprávnom správaní, ktoré je mu vytýkané“, sprístupnené verejnosti, si v zásade nezasluhuje žiadnu osobitnú ochranu, ako aj bod 108 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd uviedol, že odvolateľka nemôže legitímne namietať proti tomu, že Komisia zverejní „informácie, ktoré podrobne odhaľujú jej účasť na porušení sankcionovanom v rozhodnutí PVP“.

112 Z toho vyplýva, že tvrdenie odvolateľky uvedené v bode 108 tohto rozsudku spočíva na nesprávnom výklade bodov 107 až 111 napadnutého rozsudku. Toto tvrdenie treba preto zamietnuť.

113 Pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľky založenú na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, jej preskúmaním by Súdny dvor prejudikoval preskúmanie, čo prislúcha urobiť vyšetrovateľovi, podobnej argumentácie, ktorú odvolateľka rozvinula počas správneho konania a o ktorej vyšetrovateľ, ako vyplýva z preskúmania prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, nesprávne opomenul rozhodnúť. Za týchto podmienok Všeobecný súd nemusí v rámci tohto odvolania rozhodnúť o tejto argumentácií.

114 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa musí tretia časť druhého odvolacieho dôvodu zamietnuť.

O štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu

Argumentácia účastníkov konania

115 Odvolateľka štvrtou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu tvrdí, že pasáže vyplývajúce z vyhlásení žiadateľov o zhovievavosť sú chránené článkom 8 EDĽP a článkom 7 Charty a vyvodzuje z toho, že Všeobecný súd v bodoch 121 až 126 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol jej argumentáciu založenú na porušení týchto ustanovení. V tejto súvislosti odvolateľka zdôrazňuje, že vyhlásenia, z ktorých sú prebrané sporné informácie, ktoré Komisia zamýšľa zverejniť, boli urobené na základe programu zhovievavosti a nemohli by existovať bez jej účasti na tomto programe. Zverejnenie takýchto informácií by v rozpore s oznámeniami o zhovievavosti z rokov 2002 a 2006, ako aj praxou stanovenou Komisiou, na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd rozhodol v bode 125 a nasl. napadnutého rozsudku, nemohlo byť považované za predvídateľný dôsledok účasti na kartely.

116 Komisia navrhuje, aby táto štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu bola zamietnutá.

Posúdenie Súdnym dvorom

117 Treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 125 a 126 napadnutého rozsudku rozhodol, že ochrana súkromia zaručená v článku 8 EDĽP a článku 7 Charty nemôže brániť sprístupneniu informácií, ktorých zverejnenie sa v prejednávanej veci zamýšľa a ktoré sa týkajú účasti podniku na porušení práva Únie v oblasti kartelov konštatovanom v rozhodnutí Komisie, ktoré bolo prijaté na základe článku 23 nariadenia č. 1/2003 a určené na zverejnenie v súlade s článkom 30 tohto nariadenia,

pretože podľa dlhodobo ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa nikto nemôže dovolávať článku 8 EDĽP, aby sa sťažoval na zásah do svojej dobrej povesti, ktorý predvídateľným spôsobom vyplýva z jeho vlastného konania.

118 Hoci odvolateľka v rámci tohto odvolania tvrdí, že zverejnenie sporných informácií nemožno považovať za predvídateľný dôsledok jej účasti na dotknutom kartely, neuvádza nijaký dôkaz, ktorý by svojou povahou potvrdil toto tvrdenie. Ako uviedla Komisia, ak sú sporné informácie priamo relevantné, pokiaľ ide hlavné prvky porušenia a účasť odvolateľky na tomto porušení, mala by v prípade, o aký ide v prejednávanej veci, očakávať, že tieto informácie môžu byť predmetom verejného rozhodnutia, okrem prípadu, že by sa na tieto informácie vzťahovala ochrana z iného dôvodu.

119 Navyše odvolateľka neuvádza, ako uviedol generálny advokát v bode 172 svojich návrhov, do akej miery by zverejnenie sporných informácií malo dôsledky na jej právo na rešpektovanie súkromia.

120 Keďže štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná, treba ju zamietnuť.

121 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť v celom rozsahu.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty

122 Preskúmaním tohto tretieho odvolacieho dôvodu by Všeobecný súd prejudikoval preskúmanie, ktoré prislúcha vykonať vyšetrovateľovi, argumentácie založenej na porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty, ktorú odvolateľka rozvinula počas správneho konania a o ktorej vyšetrovateľ, ako vyplýva z preskúmania prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, opomenul rozhodnúť. Za týchto podmienok Súdny dvor nemusí v rámci tohto odvolania rozhodnúť o tejto argumentácií.

123 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že vzhľadom na to, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je dôvodná, treba napadnutý rozsudok zrušiť v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že vyšetrovateľ správne neuplatnil svoju právomoc odpovedať na námietky proti zamýšľanému zverejneniu, ktoré odvolateľka vzniesla s ohľadom na dodržiavanie zásad ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania.

124 V zostávajúcej časti sa odvolanie musí zamietnuť.

O žalobe pred Všeobecným súdom

125 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie ak je odvolanie dôvodné, môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu.

126 V prejednávanej veci stav konania dovoľuje, aby bolo vo veci rozhodnuté.

127 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 39 až 57 tohto rozsudku treba zrušiť sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom vyšetrovateľ neuplatnil svoju právomoc odpovedať na námietky odvolateľky proti zamýšľanému zverejneniu rozšírenej verzie rozhodnutia PVP Komisiou, ktoré sa zakladali na dodržiavaní zásad ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania.

O trovách

128 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

129 Podľa článku 138 ods. 3 tohto poriadku, ktorý sa uplatní na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 uvedeného poriadku, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania, každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

130 Keďže je to tak aj v prejednávanej veci, Evonik Degussa a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 28. januára 2015, Evonik Degussa/Komisia (T341/12, EU:T:2015:51), sa zrušuje rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že vyšetrovateľ správne neuplatnil svoju právomoc odpovedať na námietky, ktoré Evonik Degussa GmbH vzniesla s ohľadom na dodržiavanie zásad ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania proti zamýšľanému zverejneniu podrobnej nedôvernej verzie rozhodnutia Komisie K(2006) 1766 v konečnom znení z 3. mája 2006 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (vec COMP/F/38.620 – Peroxid vodíka a perboritan).

V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.

Rozhodnutie Komisie K(2012) 3534 final z 24. mája 2012, ktorým sa zamieta žiadosť o dôverné zaobchádzanie podaná spoločnosťou Evonik Degussa GmbH, sa zrušuje v rozsahu, v akom ním vyšetrovateľ neuplatnil svoju právomoc odpovedať na námietky uvedené v bode 1 výroku tohto rozsudku.

Evonik Degussa GmbH a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy